

Sygnatura akt I1 Ca 54/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 6 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Jolanta Tembłowska

Sędzia SO Aleksandra Bolczyk – spr.

Sędzia Iwona Przyłębska – Grzybowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Radziemska

po rozpoznaniu w dniu 06-03-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) SA z siedzibą w S.

(dawniej - (...) SA z siedzibą w S.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 20 listopada 2014r sygn. akt I C 295/14

1. Oddala apelację.

2. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w instancji odwoławczej

Aleksandra Bolczyk Jolanta Tembłowska Iwona Przyłębska – Grzybowska

I1Ca 54/15

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 37.543,56,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 30.000,00 zł od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 37.543,56 zł od dnia 21 lutego 2014 roku.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego kosztów procesu .

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Kole zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014r. do dnia zapłaty, w pkt. 2 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7532,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu.

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego legły następujące ustalenia faktyczne i wywody prawne .

W dniu 1 listopada 2011 roku w miejscowości W. kierująca samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) M. S. (1) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wyjeżdżając z drogi dojazdowej – podporządkowanej, nie zachowując należytych środków ostrożności, wykonując nieprawidłowo manewr skrętu w prawo poprzez wjechanie na część jezdni dla kierunku przeciwnego, zajęła drogę kierującemu samochodem marki B. o nr rej. (...) P. K., który chcąc uniknąć zderzenia pojazdów wykonał manewr obronny skrętu w prawo, tracąc w ten sposób panowanie nad pojazdem, doprowadzając do jego wywrócenia się, w następstwie czego pasażerka pojazdu B. E. K. doznała obrażeń ciała.

M. S. (1) objęta była polisą ubezpieczeniową OC u pozwanego.

Przeprowadzone postępowanie karne w sprawie (...)o czyn z art.177§2 kk, zakończyło się wymierzeniem M. S. (2) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Rejonowy ustalił ,że bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przewieziona na Oddział (...) Ogólnej i Onkologicznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w K., gdzie przebywała do dnia 14.11.2011 roku. W wyniku zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci pourazowego pęknięcia wątroby, urazu głowy z wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia palca IV ręki prawej, stłuczenia stopy lewej i ogólnego potłuczenia całego ciała. W związku z odniesionymi obrażeniami powódce wykonano laparotomię, szycie wątroby, przetoczono 6 jednostek koncentratu krwinek czerwonych. Po wyjściu ze szpitala powódka otrzymała zwolnienie chorobowe poszpitalne i kontynuowała leczenie w poradni chirurgicznej do dnia 22 grudnia 2011 roku. Następnie od dnia 3 stycznia 2012 roku do 6 lutego 2012 roku powódka leczyła się w poradni chorób wewnętrznych.

W wyniku wypadku powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci:

- pourazowego pęknięcia wątroby, co stanowi 10% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu,
- blizny pooperacyjnej, która stanowi 5% długotrwałego uszczerbku na jej zdrowiu,

Sąd I instancji wskazał ,że łącznie powódka doznała 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Pozostałe obrażenia w postaci stłuczenia prawej stopy, stłuczenia palca IV ręki prawej i wstrząśnienia mózgu nie stanowiły długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki.

Powódka przed zdarzeniem nie pracowała, w chwili zdarzenia straciła pracę. Jeszcze w szpitalu potrzebowała opieki osób trzecich, gdyż przez długi okres nie wstawała samodzielnie i nie mogła się poruszać. Po opuszczeniu szpitala razem z mężem przeprowadziła się do matki. Powódkę trzeba było podnosić i zanosić do łazienki i ubikacji. Potrzebowała pomocy we wszystkich czynnościach życia codziennego. Na początku powódkę trzeba było karmić i podnosić, aby mogła usiąść na łóżku. Powódka i jej mąż mieszkali u M. Ś. do końca grudnia 2011 roku, po czym wrócili do swojego mieszkania. Po około dwóch miesiącach od zdarzenia powódka zaczęła odzyskiwać sprawność fizyczną, ale nadal potrzebowała pomocy przy wielu czynnościach. Na skutek samego zdarzenia i późniejszej rekonwalescencji powódka schudła 10 kilogramów. Samodzielność odzyskała po około roku od wypadku. Obecnie powódka nadal odczuwa skutki zdarzenia. Musi sobie przygotowywać inne jedzenie – mniej przyprawione, gdyż po ostrych przyprawach odczuwa dolegliwości wątroby. Ponadto zdarza się, że odczuwa ból wątroby. Wtedy zażywa leki przeciwbólowe. Powódka na skutek doznanego urazu jest osobą mniej energiczną, szybciej się męczy. Nadal odczuwa silny lęk przed podróżowaniem samochodem.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie w łącznej kwocie 10.000,00 zł i odmówił wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał za wiarygodną opinię biegłego lekarza chorób wewnętrznych C. C. (1). Biegły przyznał, że powódka doznała poważnych obrażeń zwłaszcza w postaci pourazowego pęknięcia wątroby, które musiało być operowane chirurgicznie. Jednocześnie biegły przyznał że powódka doznała 10% uszczerbku na zdrowiu związanego z pęknięciem wątroby. Dalej biegły ustalił, że proces leczenia powódki przebiegał bez powikłań, a jej obecny stan zdrowia jest dobry. Po złożeniu zastrzeżeń przez powódkę, na terminie rozprawy w dniu 18.11.2014r. biegły podtrzymał treść opinii, ale przyznał, że blizna pooperacyjna stanowi 5% uszczerbku na zdrowiu powódki. Opinia biegłego jak i wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie były, zdaniem Sądu Rejonowego, logiczne i jasne.

Zeznaniom powódki oraz świadków M. Ś. i P. K. złożonym na okoliczność skutków wypadku oraz cierpień doznanych w związku z wypadkiem sąd I instancji dał wiarę w całości, albowiem były one logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały. Ponadto zeznania te były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu w szczególności z treścią opinii biegłego lekarza chorób wewnętrznych C. C. (1). Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w toku postępowania nie była kwestionowana przez strony i nie budziła zastrzeżeń sądu.

Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie powódki znajduje oparcie w art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z treścią art. 34 z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, uszkodzenie lub zniszczenie mienia.

W toku niniejszego postępowania poza sporem pozostawał fakt, iż pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku z 1 listopada 2011 roku odpowiada za szkodę wyrządzoną powódce i wypłacił już z tego tytułu zadośćuczynienie w kwocie 10.000,00 zł.

Zgodnie z art.444§1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Artykuł 445§1 kc stanowi natomiast, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Postępowanie dowodowe, przeprowadzone w postępowaniu wykazało, że obrażenia, jakich powódka doznała w wypadku stanowią 15 % trwałego uszczerbku na jej zdrowiu.

Sąd Rejonowy podkreślił, że roszczenie powódki znajduje oparcie w art. 444§1 kc w zw. z art. 445 kc. Przyznane zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Nie może być ona jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Ponadto musi być ustalona z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Zdaniem sądu I instancji miarodajnym miernikiem dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia jest przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, które wynosi około 3.000,00 zł netto.

Przy ustalaniu stawki odpowiadającej doznanemu uszczerbkowi Sąd brał pod uwagę przede wszystkim fakt, że obrażenia doznane przez powódkę były bardzo bolesne, a proces leczenia był dość długi i uciążliwy, w szczególności z uwagi na fakt, że powódka była unieruchomiona i wymagała pomocy osób trzecich w podstawowych czynnościach życia codziennego. Sąd wziął również pod uwagę wiek powódki, która jest młodą osobą (24 lata) i nieestetyczna blizna pooperacyjna powoduje duży dyskomfort u tak młodej kobiety.

Skoro powódka doznała 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powinna otrzymać zadośćuczynienie w kwocie 45.000,00 zł. Sąd Rejonowy zauważył, że pozwany wypłacił już na rzecz powódki kwotę 10.000,00 zł. , zatem powódka powinna jeszcze otrzymać kwotę 35.000,00 zł. Powódka wniosła o zasądzenie kwoty 30.000,00 zł i mając na uwadze powyższe sąd I instancji uwzględnił jej powództwo w całości. Kwota ta , jak podkreślił Sąd I instancji , jest adekwatna do rozmiaru cierpień i krzywd doznanych przez powódkę jako następstwo uszkodzenia ciała, nie jest w stosunku do nich nadmierna i jest odpowiednia do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Przy ocenie rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez powódkę Sąd Rejonowy wziął pod uwagę fakt, że obrażenia skutkowały koniecznością przeprowadzenia operacji chirurgicznej oraz fakt, że proces leczenia był trudny i długotrwały, a powódka w jego trakcie była przez pewien czas całkowicie unieruchomiona.

Powódka wniosła także o przyznanie odsetek skapitalizowanych za okres od dnia następnego po wydaniu decyzji o odmowie wypłaty pozostałej kwoty zadośćuczynienia, tj. od dnia 17.03.2012r. do dnia poprzedzającego sporządzenie pozwu, tj. do dnia 20.02.2014r. Wobec powyższego na podstawie SSR Elżbieta Winiarska. 481§1 i 2 kc sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powódki ustawowe odsetki skapitalizowane, od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia, za wyżej wskazany okres – zgodnie z żądaniem powódki w tym zakresie.

O odsetkach od zasądzonej kwoty sąd orzekł na podstawie 481 § 1 i § 2 kc. 817§1 kc, uznając ich zasadność od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty – zgodnie z żądaniem powódki w tym zakresie.

W pozostałym zakresie, żądanie powódki podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał, że na koszty procesu składa się opłata od pozwu w kwocie 1.000,00 zł, koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 2.434,00 zł, poniesione przez powódkę. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. nr 163 poz. 1349 ze zm.), uznając iż nakład pracy pełnomocnika powódki nie uzasadnia zasądzenia stawki wyższej niż podstawowa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany zaskarżając go w części tj. Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany zaskarżając go w części tj.

- w punkcie I wyroku w części ponad zasądzoną kwotę 20000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.02. 2014r. do dnia zapłaty ,

- w pkt. II wyroku ponad zasądzona kwotę 5021,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.02. 2014r. do dnia zapłaty ,

- w pkt. III i IV wyroku w całości .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

- naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść wyroku tj.

tj. art. 328§2 kpc. poprzez powoływanie się przez sąd w treści uzasadnienia wyroku przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należnego powódce na doznanie przez nią 15% trwałego uszczerbku na zdrowi , podczas , gdy powódka zgodnie z opinią biegłych sądowych doznała łącznie 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowi , co ma kluczowe znaczenie dla rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę na skutek zdarzenia z dnia 1.11. 2011r. ,

- art. 233§1 kpc. poprzez brak należytego rozważenia całości zgromadzonego materiału dowodowego , dokonanie oceny całości materiału niezgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolnej oceny dowodów ,

- naruszenie przepisów prawa materialnego mającego istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 445 §1 kc. w zw. z art. 444 kc. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie ,że odpowiednią sumę zadośćuczynienia stanowi łącznie kwota 45000zł , podczas , gdy przy rozważeniu wszelkich przesłanek wpływających na wysokość zadośćuczynienia stanowi ona sumę wygórowaną .

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez : oddalenie powództwa ponad kwotę 20000 zł (w pkt. I wyroku) , oddalenie powództwa ponad kwotę 5021,92 zł (w pkt. II wyroku) oraz w pkt. III i IV poprzez odpowiednio rozdzielenie kosztów procesu w stosunku do jego oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu wg. norm przepisanych oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego , w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych .

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego wg. norm przepisanych .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja pozwanego okazała się być nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji , poza trafnie eksponowanym w apelacji zarzutem błędnego przyjęcia przez Sąd Rejonowy , iż powódka w wyniku zdarzenia z dnia 1.11. 2011r. doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15% , nie budzą żadnych wątpliwości, stąd te ustalenia - jak i wywoły prawne poczynione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Należy również zaznaczyć ,że choć Sąd Rejonowy w części uzasadnienia zawierającego rozważania prawne wskazał ,że obrażenia , jakich doznała powódka w wypadku stanowią 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu (k. 4 uzasadnienia) , to w części prezentującej ustalenia faktyczne przyjął ,że 15% uszczerbek na zdrowiu ma charakter uszczerbku długotrwałego , a nie trwałego .

Tymczasem analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności opinii biegłego lekarza C. C. (2) wskazuje na to ,że pourazowe pęknięcie wątroby zakwalifikował on jako 10 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu, natomiast bliźniętą pooperacyjną jako 5% , ale trwały uszczerbek na zdrowiu powódki . Nie ma więc racji pozwany wywodząc ,że przypadku uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powódkę nie ma mowy o choćby częściowym (w rozmiarze 5 %) trwałym charakterze uszczerbku .

Ta niekonsekwencja wyłaniająca się treści uzasadnienia sądu I instancji pozostaje jednak bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia .

Sformułowane w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego ocenić należy jako nieuzasadnione .

Kwestionowana przez pozwanego wysokość zadośćuczynienia , bo do tego sprowadza się w zasadzie apelacja, zawsze może być przedmiotem zarzutów, ale nie można jednak uznać , by w środku odwoławczym wykazano, że kryteria wyznaczające wysokość zadośćuczynienia pieniężnego zostały w sposób rażący lub oczywisty naruszone .

Sąd Rejonowy właściwie uzasadnił z jakich przyczyn zasądzone zadośćuczynienie uznał za adekwatne do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy powołując się trafnie na : długotrwałość procesu leczenia powódki, okres jej hospitalizacji, konieczność poddania się przez nią zabiegowi operacyjnemu , długi okres zwolnienia poszpitalnego , fakt unieruchomienia , korzystania z pomocy osób trzecich przez okres prawie roku od wypadku, konieczność rehabilitacji , znaczne ograniczenia w aktywności i dotychczasowym trybie życia , stopień uszczerbku na zdrowiu, odczuwane dolegliwości bólowe konieczność zmiany diety, nawyków żywieniowych ,młody wiek powódki .

Podkreślenia ponadto wymaga, że skuteczne kwestionowanie wysokości zadośćuczynienia możliwe jest wówczas, gdy nastąpiło oczywiste naruszenie ogólnych kryteriów jej ustalania. Zarzut zawyżenia lub zaniżenia wysokości zasądanego zadośćuczynienia może być uwzględniony tylko w razie wykazania oczywistego naruszenia tych kryteriów przez Sąd I instancji, tym bardziej, że w pojęciu „odpowiednia suma zadośćuczynienia” zawarte jest uprawnienie swobodnej oceny Sądu (wyrok SN 15 lutego 2006 roku, sygn. IV CK 384/05, LEX nr 179739 oraz wyrok SN z 5 grudnia 2006 roku, sygn. II PK 102/06, OSNP 2008/1-2/11). Zarzut niewłaściwego określenia kwoty zadośćuczynienia nie może zatem wkraczać w sferę swobodnego uznania sędziowskiego. Stąd korygowanie przez Sąd II instancji zasądanego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (wyrok SN z 18 listopada 2004 roku, sygn. I CK 219/04, LEX nr 146356), co w przedmiotowej sprawie nie występuje. Wysokość należnego powódce zadośćuczynienia określona przez Sąd I instancji nie jest wygórowana, nawet przy częściowo błędnym założeniu co do charakteru uszczerbku na zdrowiu powódki, lecz znajduje uzasadnienie w realiach przedmiotowej sprawy. Należy bowiem zauważyć, że uszczerbek na zdrowiu jest zaledwie jednym z czynników -wśród szeregu innych - uwzględnianych przy wysokości zadośćuczynienia, a nie determinującym w sposób zasadniczy jego wysokość.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sformułowany przez pozwanego w apelacji .

Należy podzielić utrwalony w orzecnictwie pogląd, że do naruszenia ww. przepisu mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżąca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. m. in. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2005 roku, sygn. III CK 314/05, Lex nr 172176). Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu.

Zdaniem Sądu odwoławczego, dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego sprawy nie przekracza granicy swobodnej oceny, do jakiej Sąd orzekający jest uprawniony, nie jest to też ocena dowolna lub ocena, w której wnioski nie układająby się w logiczną całość, nie byłyby zgodne z doświadczeniem życiowym, sprzeczne czy niepowiązane z tym materiałem. W wyniku tej oceny Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, skutkujące w rezultacie uwzględnieniem powództwa w zdecydowanej części, nie pomijając przy ocenie żadnego z dowodów przeprowadzonych w postępowaniu.

Za chybiony uznać należy również sformułowany w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 328§2 kpc. Przepis art. 328 § 2 k.p.c. wymienia konstrukcyjne elementy uzasadnienia orzeczenia, które wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane. Skoro uzasadnienie jest sporządzane już po wydaniu orzeczenia, to wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok SN z dnia 16 października 2009 roku, sygn. I UK 129/09, LEX nr 558286).

Z sytuacją taką w nin. sprawie nie mamy do czynienia.

W konsekwencji ,za prawidłowe uznać należy również rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w pkt. 3 i 4 wyroku, które , jak trafnie wskazał Sąd I instancji, znajduje, zważywszy na wynik sprawy, uzasadnienie w brzmieniu art. 100 kpc.(pozwany uległ w postępowaniu niemal w całości).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd odwoławczy orzekł po myśli art. 98§1 kpc. w zw. z § 6 pkt. 5 w zw. z § 13 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

I. Przyłębska Grzybowska J. Tembłowska A. Bolczyk